

VINDER AF
POLITIKENS
ROMAN-
KONKURRENCE
2013

FORBANDEDE YNGEL

ANNE-CATHRINE
RIEBNITZSKY

POLITIKENS FORLAG

ANNE-CATHRINE RIEBNITZSKY

Forbandede yngel

POLITIKENS FORLAG

Prolog

HVIS JEG SKULLE FORTÆLLE om det sted, hvor jeg voksede op, ville jeg begynde med havet og de kælnе bølger, der dagen forinden havde druknet endnu en fisker. Jeg ville fortælle om følelsen af frihed, når jeg kastede mig ned over de stejle skrænter langs halvøens sydvendte kystlinje. Fornemmelsen af at lade fødderne vælge selv, vel vidende at man ikke kan stoppe op undervejs, at man er nødt til at fortsætte med at løbe nedad med gruset sprøjtende om benene, i tillid til at skrænten ikke brister i en lavine, i tillid til at man klarer den.

Jeg ville fortælle om solnedgangene, der forvandlede småøerne til silhuetter i havet, mens stilheden nede fra køkkenet blev knugende. Jeg ville vise, hvordan man kravler ud over rækværket på den tunge altan med de slimede, halvrådne bundbrædder.

Det var min storebror, Ivan, der lærte mig at kravle ud over altanen. Han var modigere end jeg. Det overraskede mig ikke, at han drømte om at blive jagerpilot, at beherske luftrummet over de øer og det vand, i hvis grænseland vi voksede op. Der var nok af jagerfly. Det forekom os til tider at være deres foretrukne legeplads. Dristige og øresønderrivende jagtede flyene hinanden over hovederne på en befolkning, der tilsyneladende ikke ænsede, at der var en verden udenfor.

Blodet bankede i min krop og i hesten under mig, når vi jog ud over stubmarkerne, hvor mænd og maskiner, støv, sved og høstudbytte sta-

dig hang i den augustvarme luft, der bar fornemmelsen af evig sommer frem mod min barnlige erindring om, at vinteren vistnok ville vende tilbage. Så glemte jeg alt, mens endnu et stenhegn forsvandt i et vældigt spring og en gysen.

I sommeraftenernes høststøv hjulede jeg ud ad grusvejene på en gammel, lyseblå herrecykel med småstenene springende fra dækkene. Lyden af gummi mod småsten, der slynges væk, punkterede stilheden. Jeg anstrengte mig til det yderste. Fornemmelsen af uendelige kræfter, fornemmelsen af, at ingen andre i hele verden nogensinde havde cyklet så hurtigt, pumpede i min krop. Jeg fik tårer i øjnene af de grønne træer, de modne gule marker og den fine rosa aften, der steg op fra trækronerne.

Alene og uset hakkede jeg pedalerne baglæns, så cyklen skred ud. Småstenene knitrede, og støvet fra bremsesporet blev hængende i luften længe efter, at stenene var faldet til ro. Jeg smed cyklen i græsset, og duften af kløver slog ærtefrisk op om mig. Bag den duft lå jordbærmarken. Jeg trak vejret dybt ind, mens jeg skævede over mod huset. Det flimrende blå lys fra stuevinduet var mit signal.

Jeg gik på jordbærrov. Jeg plukkede kun de største, de sødeste, de fineste. Jeg spiste og spiste, mens jeg skævede ud over de lange halmklædte rækker, der rummede flere bær, end jeg ville kunne sætte til livs på en hel sommer.

Varmen fra jorden steg som et langsommeligt åndedrag op fra markerne og lagde sig som dis i lavningerne, mens kornet stod og strakte sig gyldent og spidst. Højt oppe prikkede stjernerne huller i himmelhvelvet. Jeg lå længe og så op i det uendelige mørkeblå, mens duften af lerjord, formuldede blade og de væsner, der kravler på jorden, steg op omkring mig. Da jeg rejste mig, var fugten trængt gennem mit tøj, på samme måde som visheden om, at jeg måtte vende hjem, trængte ind i min sjæl.

Om efteråret var pløjemarkernes tunge jord næsten blå af leret, som ploven skar over i glinsende klumper. Når traktoren satte ploven i land på maskinpladsen, og de skrigende måger var gået til ro, kunne

man se, at de blanke skær havde nattens skarphed. Om vinteren var landskabet hvidt og frossent. Jorden hvilede, og menneskene gik stille omkring.

Jeg blev født om vinteren på den tid, hvor mennesker føler, at foråret måske aldrig kommer, og at vinteren allerede har varet for længe. Jeg blev født efter lang tids venten. Jeg var en stille pige, der fulgte i hælene på sin buldrende storebror. Jeg fik endnu to søskende. Min lillebror, Peter, og vores lillesøster, Marie.

Som familiens ældste pige havde jeg ansvaret for mine søskende, og jeg var min mors højre hånd i alt, hvad der vedrørte hjemmet, rengøringen og madlavningen, mens mine brødre var min fars hjælp i staldene og på markerne.

Lyden af grisene, der hvinede og skreg utålmodige, mens min far skubbede fodervognen gennem stalden om morgenen klokken seks og om eftermiddagen klokken fem, inddelte mit døgn som en slags tidevand. På tværs af det tidevand trak min mors sind som vejrsystemer, hvis orkaner og milde solskin ændrede alt omkring sig.

Jeg ser over på dig. Vi er på vej mod vest, fra Afghanistan til Danmark. Det er aftenafgangen. Vi slap landingsbanen i solnedgangen, og nu følger den os, mens vi bevæger os mod vest. Det er, som om tiden står stille.

Dine øjne er skarpt blå. De skærer stadig gennem alt, men de ser ikke så uvenlige ud nu. Dine læber er fyldige og kyssevenlige i det korte, stride skæg. Jeg har ikke lagt mærke til din mund før nu. Min mave forsvinder ind til et punkt ved min ryggrad.

Jeg har planlagt det her. Jeg har planlagt at komme til at sidde ved siden af dig på vores lange tur hjem. Jeg er træt ind til marven efter seks måneder i krig og især efter det, der er sket i min familie. Alligevel er det, som om jeg er ved at samle stumperne nu – og du er den eneste, jeg egentlig føler tillid til i netop disse timer. Din kølige fornuft og det at du, de få dage jeg har kendt dig, har reddet min bedstes vens liv. Samtidig tror jeg, at du kunne snitte mit hjerte i to stykker.

Jeg har egentlig allerede besluttet mig for at fortælle dig om det.

Jeg må fortælle det til nogen. Og tanken om, at fortællingen både opstår og forsvinder her på den tid, vi har om bord, beroliger mig. Jeg har besluttet at fortælle dig om mordet, men også om røveriet, der ligger før det.

“Hvor er du vokset op henne?” spørger du igen.

Men historien begynder ikke dér, tænker jeg. Den begynder for to måneder siden i en kold ørken.

GRUSET KNASER under mine fødder. Månelysen er stærkt. Der står et enligt træ midt på gårdspladsen i den afghanske gård, vi har lagt beslag på. Dets slanke blade skinner som sølv og rasler svagt i vinden. Det minder mig om havet og stedet, hvor vi voksede op.

Jeg genkender Ivans silhuet. Min storebror er stået op for at sende mig af sted. Hans ansigt er blegt i det kolde lys. Han er træt, men smiler. Alle taler dæmpet. Køretøjerne er for længst gjort klar, og endnu foregår alt dæmpet og tyst.

Jeg giver ham et knus. Han stryger mig over håret. Vi holder om hinanden. Hans krop er tæt og varm, og hans arme holder fast om mig.

“Hvor havde du været uden din fantastiske søster?” hvisker jeg.

Han ser alvorligt på mig.

“I fængsel. Og hvor havde min dejlige lillesøster været uden mig?” spørger han.

“På den lukkede.”

Han slipper mig.

“Ivan Hesselholm, du er en anerkendt krigshelt i dag. Hvordan var din barndom?” spørger jeg.

“Første verdenskrig. Mange døde, mange sårede, få landvindinger.”

“Og din ungdom?”

“Anden verdenskrig, en lang, sej kamp mod en gal tyrann, som ingen turde sætte sig op mod. Kampen mod den tredje alders absolutte verdensherredømme.”

Jeg smiler. Jeg holder af Ivans krigsmetaforer, der hver gang får en lille ny drejning. Den tredje alder, det tredje rige.

“Og du, lille fugl, hvordan har dit liv været?” spørger han mig.

“Som at vokse op på østsiden af Berlinmuren, se det hele blive revet ned og opdage, at man har levet på en løgn.”

Jeg tøver. Jeg har det anderledes, end jeg plejer at have det, når jeg skal på patrulje. Jeg plejer at være i godt humør, men synet af de kister, vi sendte hjem i sidste uge, hænger i mit indre. Ivans pludselige opdukken herude er både en gave og en trussel.

“Du må ikke dø,” hvisker jeg.

“Mig er der ingen, der får ram på. Du skal til gengæld passe på de der satans selvmordsbombere. Ikke noget med at hilse på og uddele legater fra den danske hær, vel?” Ivans stemme lyder munter.

“Det skal jeg nok.”

“Og sig til Christian, at jeg rykker armene af ham og tværer ham med den våde ende, hvis han ikke kører ordentligt. Og jeg pisser i hans kaffe.”

Jeg ler dæmpet. Christian er min kører.

“Det er bare en eskorte, en vaskepatrulje,” siger jeg.

“Der er ikke noget, der er ‘bare’ i den her krig.”

Vi går over til laderørene. Jeg stikker geværpipecapen ned i plastikrøret med venstre hånd, hiver et magasin op af den fjerneste magasintaske, klikker det på plads og tager ladegreb. Støvdækslet klapper ud, og den messinggule patron glimter på vej op i kammeret. Jeg smækker dækslet i og lader geværet glide på plads langs venstre side. Med højre hånd fatter jeg pistolen. Jeg peger det korte løb ned i plastikrøret og skubber magasinet på plads.

“Du er sgu et misfoster,” griner Ivan stille.

“Er det måske min skyld, at jeg er højrehåndet, men venstreøjedomineret?” siger jeg.

“Rolig nu. Du ser fin ud.” Han klapper mig på skulderen. “Pas godt på dig selv. Og husk: Dem vi skyder i dag, har vi ikke problemer med i morgen.”

“Du skyder, jeg snakker.”

Vi går op mod bilerne. Jeg spejder efter Christian. Cigaretgløden får det til at glimte i de lyse skægstubbe. Man kan ikke se hans øjne i mørket, men jeg kender hans blik og hans ro. Der er ingen, jeg hellere ville have ved siden af mig på vej ud i det ukendte denne morgen.

“Skal vi sadle op, Christiansen?” spørger jeg og håber, at den kæke tone kan skjule den sårbarhed, jeg føler.

Ivan giver Christian et hårdt slag på skulderen.

“Hvad så, hvordan går det?” brummer Ivan.

“Stille og roligt. Hvad med jer?” spørger Christian.

“Vi rykker inden så længe.” Ivan trækker på skuldrene.

“Skal vi hæve familierådet?” spørger jeg. Jeg vil gerne have, at Ivan skal gå nu, inden han får sagt noget, der gør Christian mørk og inde-sluttet på hele turen. Jeg ved ikke, hvad det er med de to. Det er, som om de er kommet skævt ind på hinanden.

Jeg får endnu et kram. Ivan har ikke sagt noget om deres opgave, og det bekymrer mig. Han plejer at indvie mig.

“Vi ses inden længe, Søs.”

Jeg kan høre smilet i hans stemme. Jeg hopper ind på sædet, drejer geværet, så magasinet støtter mod mit lår, og piben nøjagtigt er fri af gulvet. Ivan holder fast i den pansrede dør.

Klarmeldingerne lyder over radioen. Det eneste, jeg ved, er, at de skal af sted om et par timer. Jeg ved ikke, hvornår jeg ser min store-bror igen.

VI HOLDER VED flodlejet. Jeg har en smerte i hjertet, som om solens uforsonlige stikken og jordens udbrændthed omsider efter tre måneders ophold er trængt igennem til mit inderste. Jeg er træt og længes efter min leave. Der er kun to uger til. Samtidig vil jeg egentlig ikke af sted, nu da Ivans patrulje pludselig er blevet sendt herud.

I horisonten er bjergene næsten violette, og om nogle timer vil den rosa himmel mildne den grågule jord, indtil landskabet for et kort øjeblik tager sig smukt og eventyrligt ud. Jeg tænker, at jeg har været her længe. At meget er gået godt. At det måske er på tide at vende hjem. At jeg måske skal lade være med at tage den næste udsendelse, nogen tilbyder mig. Samtidig ved jeg, at jeg tænker sådan hver gang. Og når nogen ringer og tilbyder mig en plads, siger jeg ja. Ja til kammeratskabet, ja til oplevelserne, ja til muligheden for at betyde noget for nogle helt fremmede.

Jeg lukker øjnene. Vi er så tæt på lejren, som vi kan være uden at kunne slappe helt af endnu. Nede i den tørre flodseng har drengene oprettet en midlertidig skydebane til de tunge våben på køretøjerne, dem vi ikke kan teste inde i lejren. Lyden af 12.7-ammunitionen forsvinder for mig på samme måde, som folk, der bor ved siden af en jernbane, holder op med at høre togene. I mit indre begynder en tværfløjte, søgende og blid. Kort efter tripper klaveret forsigtigt ind over. Det er Rakhmaninovs anden klaverkoncert, anden sats. Tværfløjtens sørgmodige tema overtages umærkeligt af en klarinet.

Jeg ser det samme landskab for mig hver gang: bugten og øerne foran min mors køkkenvinduer. Radioen på hylden er den meget gamle B&O-radio, mine forældre havde. Min far måtte af og til skille den ad, fordi den begyndte at hviske hemmelighedsfuldt, som havde den skjulte meddelelser til modstandsfolk fra en anden tid.

Jeg sidder og skruer på radioen, mens tv'et går højt inde i stuen. Køkkenet er mørkt, og lysene bliver langsomt tændt rundtomkring i de blå skygger ude i bugten. En blød lyd strømmer ud, et instrument, der har ondt indeni. Klaveret tripper langsomt tættere på. Det er en musik, der passer til landskabet udenfor, til syrenhegnets hjerteformede blade, der rasler svagt i tusmørket, og de første stjerner, der stiger som undslupne gnister.

Hele køkkenet er fyldt af de to, klaveret og en træblæser, som jeg er usikker på. Er det en obo, en klarinet? I mit hoved flakker tegningerne af instrumenterne i Lademanns leksikon forbi. Jeg forestiller mig en blank, sort klarinet med mange sølvskinnende knapper; en slank og fin form besat med et kompliceret system af små sølvvør, som leder ud til de huller, der slipper følelserne løs.

Klaveret tripper tættere på, som om det prøver at røre ved klarinetten, som om det vil trøste den. De vugger blidt mod hinanden. Klaveret lyder glitrende klart mod de sørgende træblæsere. Det føles, som om de fingre, der løber over de hvide og sorte tangenter, springer op og ned ad min rygrad. Kroppens små hår rejser sig og svajer med musikken, pludselig vakt til live. Klaveret kravler højere og højere op ad sin blanke skala, til jeg frygter, at det på en eller anden måde skal sprænges. Det samler sig med en intens smerte og skønhed i mit hoved.

Musikken har prikket hul på mig. Alt det, der er gemt indeni, løber pludselig over. Jeg tænker på, at fingre, der kan løbe så hurtigt og spille så smukt, er noget ganske særligt. Jeg er vidne til noget, som nogen har trænet i årevis for at fremføre. Og bag det glider strygere og træblæsere forbi så tæt og langsommeligt kælent som en sommervind.

Jeg ser hen mod døren ind til stuen. Jeg frygter, at min far kommer ud og ser mig. Eller min mor. Min far vil være værst. Ivan vil undre

sig, men forstå alligevel. Peter vil hente min mor, og Marie vil sætte sig ned og græde med mig. Jeg ønsker brændende, at døren ikke går op.

Christian hopper ind i bilen.

Han har været nede ved de andre. Skuddene bjæffer atter rytmisk. En del af mig havde mærket, at han var på vej: lugten af cigaretrøg og lyden af hans skridt hen over gruset.

“Sover du, trunte?” spørger han.

“Nej, jeg tænker.”

“Ja, det er jo det, officerer gør,” ler han.

Han starter bilen. Jeg retter mig op i sædet. Vinduet, øen, klaveret, klarinetten, det sorte vand; det forsvinder alt sammen på et øjeblik.

Vi fræser hen ad jordvejen op mod Hovedvejens blanke asfalt, der flimrer i varmen. Vi er en kæmpe konvoj. Støvet står efter os. Vi er styrke og magt.

Christian ryger to smøger på vejen ind. De firkantede næver ligger roligt på rattet. Han har pæne hænder, maskuline hænder. Jeg prøver at lade være med at se for meget på dem.

Vi ruller ind på pladsen. Jeg ser ud over den glade forsamling af soldater i T-shirts og shorts. De er mødt op for at hilse os velkommen tilbage. Det er en god vane, vi har på dette hold.

Vi falder ind i en løs hestesko på pladsen. Alle ser op mod vores kompagnichef P.O., der med lange skridt kommer ned mod os. Jeg ved, at han har siddet og skrevet noter til sin befaling på vej tilbage i bilen, men han har også været omkring kommandokontoret. Det vil næppe tage ham fem minutter at stikke ordrene ud. De fleste ved allerede, hvad deres opgaver bliver. Rengøring af våben, vedligeholdelse, bad, mad, søvn i prioriteret rækkefølge.

Jeg kan godt lide P.O. Han er høj, rødhåret og kraftig med et iltret temperament og en konstant rygende smøg. Han ser over på mig.

“Lisa, jeg skal tale med dig bagefter.”

Hvad nu? tænker jeg. Hvad har jeg nu gjort? Min hjerne løber oplevelserne igennem. Jeg har ikke gjort noget forkert, vel?

“Slap af,” hvisker Christian ved siden af mig. “Han skal nok bare bruge din hjerne til noget planlægning.”

Jeg skæver til ham. Kan han virkelig mærke mig en halv meter væk?

Kompagniet kan se frem til en fridag i morgen, om alt går vel. Der lyder et kollektivt suk og et par glade udbrud. Flokken går i opløsning. P.O. baner sig vej over mod mig.

Sig nu noget, tænker jeg.

“Du skal ringe hjem til din mor. Hurtigst muligt. Der er nok kø ved velfærdstelefonerne, så jeg tog denne her med.”

Han rækker mig en satellittelefon.

Jeg tager imod den.

“Hvad er der sket?” spørger jeg.

“Du skal ringe hjem. Jeg ved ikke noget.”

Jeg kan se, at det er løgn. P.O. er elendig til at lyve.

“Hvor er Ivan?” spørger jeg.

“Vi kan ikke få kontakt lige nu. Kom og find mig bagefter.”

Jeg tænker, at det ikke handler om Ivan – i hvert fald ikke endnu. Der er sket noget derhjemme. P.O. er allerede på vej tilbage mod teltene og hovedkvarteret.

Christian ser spørgende på mig.

“Min mor har ringet.”

“Nå, men så har hun sgu da ikke taget livet af sig,” siger han og smiler skævt.

Han klapper mig på skulderen.

“Jeg er på kontoret, hvis du har brug for mig, ikke? Bare nik til mig, så kaster vi røg og forsvinder,” siger han.

Jeg følger ham med øjnene. Jeg kan altid stole på ham.

Jeg taster min mors nummer. Christian forsvinder bag en container, mens lyden af en ringetone i Danmark fylder mit øre.

“Det er Laila,” lyder min mors stemme. Træt, opgivende. Deprimeret.

“Det er Lisa. Hvad er der sket?” Min krop står på spring, klar til at reagere i en eller anden retning – men hvilken?

“Marie er indlagt.”

Min mor lyder pludselig meget rolig.

Tusind billeder flakker forbi. Er min lillesøster blevet kørt ned? Overfaldet? Hvordan får jeg besked ud til Ivan?

“Hvad er der sket?”

“Hun har forsøgt selvmord. De ved ikke, om hun overlever.”

Så knækker hendes stemme. Hun hvisker:

“Jeg ved ikke, hvorfor hun gør den slags. Som om jeg ikke har nok at tænke på med dig og Ivan udsendt til alverdens brændpunkter.”

JEG TRÆDER OP i bakken med lyserød desinfektionsvæske. Jeg bliver stående dér med begge mine ørkenstøvler, mens jeg tænker, at det farligste, vi hjembringer fra denne krig, nok ikke sidder på vores støvler. Så træder jeg op på trappen, op til flyet.

Jeg slår mig ned i et tilfældigt sæde. Der er denne støvede Afghani-stanlugt overalt. Ikke krydret eller eksotisk, bare støvet. Helmand ligger pulverfint i de mindste tøjfibre, i alle folder ved lommer og syninger og i de små ujævnheder, der er i det perforerede uniformsstof.

Jeg lukker øjnene. Marie har langt lyst hår og troskyldige blå øjne. Det er hende, de synger om i 'Den danske sang'. Det er hende, der bevæger sig tyst omkring i 'Danmark nu blunder den lyse nat', mens hyldene dufter ind i stuerne, ude fra Danmarks haver.

Bålet er højt. Ivan løber rundt sammen med nogle større drenge. En gang imellem kryber de sammen og betragter de pindsvin, der forvirrede og forbrændte forsøger at undslippe flammerne. Jeg står pænt sammen med min mor og far. Marken skråner ned mod bugten, vandet glitrer, og himlen er gul af solen.

De beder min far om at synge for. Han har en god og kraftig stemme, og i det øjeblik er jeg stolt af ham. Min mor tager min hånd. Der er noget bedende i hendes blik, men jeg ved ikke, hvad det er, hun vil have mig til at gøre her mellem alle naboerne og alle de fremmede. Min mor kan ikke synge. Hun synger konsekvent falsk.

Jeg ville ønske, at hun ville lade være. Kan hun ikke bare mime teksten? Jeg tænker på at sige det til hende. Men hvordan skal jeg sige det? Hun bliver bare ked af det.

Jeg stirrer på heksen.

“Hvor er den fin, mor,” hvisker jeg.

Hun klemmer min hånd. Det er min mor, der har lavet den. Den er flot med sit røde hår. Jeg kan pludselig genkende Pippi-parykken, som jeg havde på et år til fastelavn. Uldhuen, som garnet var trukket gennem, kradsede.

Mens vi synger, ser jeg over på marken ved siden af, hvor en sortbroget tyr jager rundt med nogle køer. Vi synger om Marie med det blonde hår og hylden, der dufter. Alle synger. Jeg forstår ikke, hvad den vil, den tyr. Koen står stille, som om den opgiver at løbe fra ham. Han rejser sig på bagbenene. Han kravler halvt ind over hende. Hans forben hviler på hende, mens han brøler.

Jeg forstår det pludselig. Det er pinligt. De voksne synger. Jeg er bange for, at de skal opdage tyren. Marie ser op på mig. Så kigger hun igen forskrækket over på tyren. Hun kan ikke lade være.

Vi buldrer ud ad betonstriben. Lysene gløder på den mørke vej mod himlen. Jeg elsker at flyve. Jeg elsker suget i maven, når vi letter. Jeg ser ud ad vinduet på solnedgangen, der ligger intenst pink over de små lys.

Jeg er lettet over, at det er en aftenafgang. Jeg er lettet over at kunne se ud på en flere timer lang solnedgang. Kun de sidste timer bliver til nat, inden vi lander sent i Kastrup. Omkring mig vil folk falde i søvn og sove tungt og udmattet på vej hjem mod Danmark og de ordnede forhold.

Vi er på vingerne og stiger stejlt. Ud af risikofeltet. Chancen for at blive ramt af et jord til luft-missil eller en mandbåren raket er minimal. Men den er der.

Jeg ser ud på vingen, der bøjer fint opad ude i spidsen. Det er noget med turbulens, noget med at få flyet til at svæve bedre. Jeg tørrer tårer væk. Jeg flytter hånden til min lårlomme. Den er tyk af Maries breve.

Jeg hentede fire på kommandokontoret, efter jeg havde talt med min mor. Breve, der var kommet, mens jeg havde været nordpå. Jeg har læst dem. De er fulde af forsikringer om, at det nok skal gå, at hun er stolt af Ivan og mig. Hist og her en linje om Konservatoriet og det stykke, hun øver. At hun hader sin utilstrækkelighed. Det gør hun altid i en periode.

“Det er min datter, der skal spille klaver,” hvisker min mor med høj stemme til den dame, hun er kommet til at støde ind i.

“Tillykke, hvor må De være stolt,” siger kvinden. Hun har en slags lilla Dame Edna-briller på. De svinger unaturligt højt op i de yderste hjørner.

“Revnefærdig,” kvidrer min mor.

Ivan tager hende i en art føregreb. Han løfter en anelse for højt i hendes arm og styrer hende hen mod vores pladser.

“Kan du ikke sætte dig ned, mor. Det er for helvede da ikke dig, der skal spille,” siger han mellem tænderne.

“Men sådan føler jeg det.”

“Ja, det tvivler jeg ikke på. Sæt dig.”

Jeg ser op på scenen. Jeg har lige været ude bagved, og Marie er dødbleg af nervøsitet. Hendes fingre er iskolde, men hun nægter at spille med de lange strikkede handsker uden fingerspidser, som hun bruger, når hun øver.

“Hvordan havde hun det? Er hun klar?” hvisker min mor.

“Hun havde det rigtig elendigt, mor. Jeg er ikke sikker på, hun kommer ud,” siger jeg.

“Det mener du ikke?”

Jeg nikker.

“Skal jeg gå ud til hende?”

Jeg ryster på hovedet. Jeg har ondt i maven.

“Der er nogen hos hende, mor.”

“Jeg er sikker på, hun nok skal klare den.” Min mor krammer min hånd og bider sig i læben. “Hun er så talentfuld. Lige fra hun var helt lille,” hvisker hun.

Jeg nikker.

De andre elever kommer ind. Vi klapper. Ingen Marie. De andre veksler blikke. Min mave knuger sig angst sammen. Så smyger Marie sig ind på scenen. De nøgne skuldre er selvlysende hvide over den midnatsblå kjole. Hendes hals virker så tynd og lang, nu hvor håret er sat op. Hendes hoved svæver som en sart lille blomst i fare for at knække af. Hun har tabt sig for meget.

En mørkhåret fyr bøjer sig ind over hende. Han hvisker i hendes øre og retter på noderne på stativet. Jeg håber inderligt, at han kysser hende bag øret, at han elsker hende, at han forsikrer hende om, hvor dygtig og fantastisk hun er, og at hun blot skal spille sådan nogenlunde, for at det vil være en succes. Han berører hendes skulder ganske let. Så vender han tilbage til sin cello.

Marie slår an. Hun har stadig lukkede øjne. Fra det øjeblik hun satte sig, har hun ikke åbnet dem. Jeg er næsten sikker på, at fyren har bladret frem til det sværeste stykke, så hun kan åbne øjnene dér, hvis hun har brug for det. Hvis altså ikke noderne bliver til myrer, der kravler væk fra papiret og ned på hendes hænder og op ad armene, til de kravler overalt på hendes krop.

Det forekommer mig, at jeg kan se gåsehuden på hendes arme. Cellisten nikker til de andre. Jeg tænker, at de er heldige, afsindigt heldige. Lige nu er de alle så bange for, at Marie skal gå i stå for øjnene af os, at de ikke har kræfter til at være nervøse for deres egen indsats.

Så begynder hun. Hun rammer en smule nervøst, men jeg tror ikke, at publikum for alvor er klar over, hvordan det skal lyde. Jeg har hørt hende øve i månedsvis. Jeg hører alle ujævnhederne. Slap af, Marie, tænker jeg. Slap af. Hun kommer over de første takter, og de øvrige instrumenter falder i. Så er det endelig, som om hun slapper af. Som om kroppen tager over.

“Chicken or beef?” Den spinkle franske steward bøjer sig over mod mig.

“Beef,” siger jeg.

Omkring mig skramler lågene. En hel flykrop spændes af soldater, der på meget lidt plads forsøger at indtage et endnu mindre måltid med uvant spinkle plastikknive og gafler.

Jeg varmer fingrene på metallåget, der sidder stramt over den lille plastikbakke med maden. Marie har talentet i vores familie. Men hun havde haft det bedre, hvis hun havde fået en flig af Ivans hårdhed, en flig af min middelmådighed og en flig af Peters ligegyldighed over for andre menneskers meninger.

Jeg sniger en hånd op til ansigtet. Jeg fortæller mig selv, at det ikke bare er Maries selvmordsforsøg, der gør, at jeg er ved at krakelere. Jeg er slidt. Det er trætheden, udsendelsen og måden, jeg savner en mand på. Der er hele måden, vi voksede op på. Det som Marie hele sit liv har været et udtryk for. Ekstreme talenter kogt i skarp sovs.

Bag mig kan jeg høre de andre forsyne Store Lars på to meter og ti med det, de kan undvære fra deres måltider. Kagen, kiksene, en lille ost, kaffefløde.

Marie og jeg danser rundt om hinanden ude i haven. Hun er otte, og jeg er tolv. Vi snurrer rundt og rundt. Vi har ens kjoler på, som vores mor har syet til os. Peter er lige fyldt ti. Han og Marie er lige høje. Han vil være med, men det er en pigeleg. Drengene kan ikke være med.

Jeg har ikke talt med Peter i to år. Jeg ved ikke, hvor han er. Han læser formentlig stadig. Han og Marie var meget tætte. Hvordan skal jeg sige undskyld til ham, hvis vi ses dér på en eller anden hospitalsgang? Jeg ved det ikke. Og rækker en undskyldning? Hjælper den, når man sidder i kørestol?

Der er så meget, jeg ikke ved. Jeg ved ikke, hvor Ivan er nu. P.O. ville prøve at få en besked frem til ham. Men jeg ved godt, hvordan det er. Ivan ligger formentlig i en eller anden overvågningslinje og kigger på talebanere. Der kan gå dage, inden de vender tilbage til et sted, hvorfra det er sikkert at tage radiokontakt til lejren.

Jeg ser ud på himlen og skyerne. Jeg klarer det ikke uden Ivan, tænker jeg.

Vi står hånd i hånd ved stalddøren, Ivan og jeg. Vi er måske tre og fire, eller fire og fem. Jeg har røde træsko på. Ivans er sorte. Min mor har fulgt os over gården og stillet os lige inden for stalddøren. Vi skal vente på far. Vi skal gå alene med ham. Der er kommet kattekillinger. Jeg aer tit kattene. Jeg har inviteret flere af dem ind i køkkenet på en skål mælk, når min mor har givet lov, men jeg har endnu aldrig set en kattekillling. Min mor har fortalt, at de er små og bløde, og at man skal være meget forsigtig, når man rører dem.

Han kommer gående, tavs og mørk. Vi går med små skridt efter ham ned ad den lange gang forbi alle grisestierne, helt ned i den bagerste ende. Vi skal vente alene på hjørnet, der hvor den lange gang slutter, og den sidste af de korte gange ind mellem stierne er.

“Så må I godt komme,” siger han.

Vi går tøvende frem.

Han bøjer sig ned mod os. I hans hånd ligger to bittesmå killinger og trykker sig ind mod hinanden. Den ene er sort, den anden er broget. Jeg ser og ser på dem. Aldrig nogensinde før har jeg set noget så vidunderligt.

“Må vi godt ae dem?” spørger Ivan modigt.

Tanken var slet ikke faldet mig ind. Jeg troede, vi kun fik lov at se på dem.

“Ja, men meget forsigtigt.”

Jeg strækker hånden frem. Jeg er næsten bange for at røre killingen. Så synker mine fingre ned i den blødeste pels. Det føles så blødt, at jeg slet ikke vidste, der fandtes noget så blødt. Jeg bliver ved med at ae for at forstå dette nye i min verden. Den sorte løfter hovedet med lukkede øjne og snuser mod min finger. Den ligger skrøbelig i min fars hånd.

“Kan I se, at de ikke har fået øjne endnu?” siger han. “Det er, fordi de kun er få dage gamle. De åbner først øjnene, når de er seks dage gamle.”

Seks dage. På et øjeblik er tid introduceret i mit univers. Lige pludselig forstår jeg sammenhængen mellem at vågne, lege, blive træt, sove og så vågne og gøre det samme næste dag. En ny dag. Seks af

den slags, så skal jeg se killingens øjne. Tid og blødhed introduceret på en gang.

De to mælkerunde kroppe møver sig rundt i min fars hånd, men de kan kun kravle, og de kommer ikke rigtig nogen vegne. De piber. De har bittesmå kløer så tynde som nåle.

“De er tykke på maven, far,” siger Ivan.

“Ja, kattermor har fodret dem godt. Vi må hellere lægge dem tilbage, inden hun kommer hjem fra jagt. I må komme og besøge dem én gang hver eftermiddag, men jeg skal være med. Hvis I løber herved selv og aer dem hele tiden, så flytter kattermor dem, og så kan jeg nok ikke finde dem igen. Forstår I det?”

Vi nikker. Det er alvor.

Vi går med hinanden i hånden op ad gangen. Jeg er klar over, at jeg bevæger mig længere og længere væk fra de vidunderligt bløde killinger.

Jeg ser ud ad vinduet, ud mod vingspidsen. Ivan har været der hele mit liv. Ivan har været der hele Maries liv.

“Ivan, kom hjem og hjælp mig. Marie er gået i stykker,” hvisker jeg.